

Začátečníkem v Paříži

Jak se Paříž jeví člověku, který tam jede poprvé, nemá rád turistické průvodce, chce vidět Bastilu, nechce fotografovat Eiffelovu věž a vážně ho tak trochu zajímá, zda Francouzi jedí žáby. Nechte si poradit, co stojí za to vidět a na co si dát pozor.

Jsou lidé, kteří toho o Paříži moc nevědí. Přijedou-li tam poprvé na dva dny, chtějí si dát kávu někde u řeky, vidět Monu Lisu a zjistit, zda je Paříž alespoň z poloviny tak důležitá jako Londýn, zda je v historických památkách srovnatelná s Bagdádem, mile divoká jako New York a barevná jako afghánský Mazáre Šaríf.

Takto může pátrání dopadnout - zjištěné rysy Paříže shrnujeme v pořadí důležitosti, jak uvázly autorovi v hlavě, ignorující tak priority turistických průvodců a většiny ostatních lidí.

O smyslu přenosných židlí

Nejoriginálnějším rysem Paříže jsou přesouvatelné plechové židle v parcích. Návštěvník do každé ruky vezme jednu židli, vzdálí se co nejdále od lidí, posadí se mezi strom a záhon, natáhne si nohy, pije kávu a čte si uprostřed té vyplané zeleně na dohled od Louvru. Právě v tu chvíli na něj dolehne pravé kouzlo tohoto města. Zeptejte se třeba Jiřího, Čecha žijícího v Paříži po třicet let.

I o židličkách má v zásobě historku, smutnou historku: do 70. let je půjčovaly v parcích za pár mincí starší paní. Pak jim vláda chtěla usnadnit život, dala jim bohaté odstupné a židličky jsou od té doby zadarmo. "Jenže polovina těch babiček do několika měsíců zemřela, neboť jejich život ztratil smysl. Dojemný příběh," říká Jiří. Ve městě zná každý kout, o Paříži říká, že ji nezřízeně miluje. Lepšího průvodce se vám najít nepodaří.

Ústřice a další položky na jídelníčku

Francouzi konzumují ústřice ve velkém, ale není to akt snobismu, nýbrž prostě radost z požívání něčeho vznešeného. Oblíbený stereotyp o Francouzích zní, že milují dobré jídlo. I povrchní bádání napovídá, že tomu tak doopravdy je.

"Kuchyně je základ státu," říká Jiří v kavárně, kde se kdysi scházeli čeští emigranti. Jiří je velmi shovívavý k jiným národům a jejich zvykům, když však začne hodnotit jejich kuchyni a 'schopnost správně jíst', velmi často užívá slovo 'křováci'.

Z dalších zaznamenáníhodných vět, které je možno zaslechnout na téma kulinářství v Paříži, vybíráme: "François Mitterrand byl formát, neboť jedl kvíčaly, ač to je zákonem zakázáno. Chirac je snob, neboť pije pivo. De Gaulle prý kdysi prohlásil, že není snadné vládnout zemi, která má tolik sýrů, jako je dní v roce. Až vstoupí Česká republika do EU, v Praze budou konečně dobrá levná vína. Jen pitomec krájí bagetu."

Žáby na jídelníčku

Jak známo, Francouzi konzumují žáby. Jiří dokáže o žábách vykládat velmi poutavě a tvrdí, že například skokan zelený dovážený z České republiky je velmi chutný, a že žáby tak boří hranice mezi národy. Autorovi se však během jeho pobytu nepodařilo jedinou žabu vidět na vlastní oči, a tak je tvrzení o požívání žab z hlediska žurnalisticko-vědecké etiky nutno považovat za neprokázané.

MŮŽE SE HODIT...

...jak se tam dostat

Cesta autem trvá asi dvanáct hodin. Do Paříže létají několikrát denně společnosti ČSA a Air France.

...co si tam koupit

Víno, ústřice, hezkou rytinu, sýr, vstupenku do Louvru. Několikrát denně kávu. Palačinku na St. Michel. A také mapu, abyste mohli nechat průvodce doma a dokázali chodit mimo hlavní turistické trasy.

Palačinky u St. Michel

Jedna dáma jednou charakterizovala význam Paříž větou, že v okolí bulváru St. Michel mají skvělé palačinky a že bez nich nemá smysl v Paříži pobývat. Ano, je to tak, palačinky tam mají vážně dobré.

Mona Lisa je posmutnělá

Mona Lisa má opravdu tajemný úsměv a Louvre, jedna z nejslavnějších obrazáren světa, má ve svých zdech pokrytých olejomalbami zakódováno to, co dělá umění uměním: krásu, vášeň, pomíjivost, dokonalost. Máloco z toho je však snadné pocítit u Mony Lisy, té krásu berou davy japonských turistů s lahvemi coly a čeští turisté řešící rodinné rozepře.

A tak raději zapomeňte na posmutnělou krásku za neprůstředným sklem, slavná minulost i osudy velkých lidí velkých ér na vás z obrazů vystoupí v jiných částech paláce a ještě lépe v uličkách starého města.

Francouzky a jejich šarm

Známá pravda říká, že Francouzky jsou nesmírně krásné. Přesnější je však uvádět, že v Paříži je snadné definovat význam slova šarm: dokonalá nenápadnost, nápadná dokonalost.

Bastila byla zbořena

Všichni ze základní školy vědí, že symbolem Francie je Bastila, tedy vězení, které padlo v roce 1789. Není tedy možné se zbavit pocitu zklamání, když návštěvník zjistí, že tato potenciálně největší turistická atrakce byla zbořena. "Nic si z toho nedělej," říká Jiří. "Skoro každý, kdo přijede z Prahy, Bastilu hledá. Prostě vám to v té škole blbě vysvětlili," mává rukou.

Rytiny u Notre Dame

Paříž poskytuje návštěvníkům obrovskou koncentraci smysluplných suvenýrů na metr čtvereční městského centra. Řeku lemují stánky prodáváčů starých tisků, rytin, map a fotografií. Ti zachmuření, znudění i hovorní antikváři patří právem k symbolům města. Pokud vás to zajímá, ve stánku nedaleko katedrály Notre Dame mají pěknou mapu Čech z 18. století. A při potulování podél kamenného nábreží je s trochou fantazie snadné zahlédnout oblíbené pařížské postavy: od zvoníka od Matky Boží po čtyři mušketýry.

Věž

V Paříži je Eiffelova věž. Hezká není, ale je vyšší, než jste si mysleli. V noci se pod ní míhají cinkající žlutá, zelená a červená světýlka, neboť i po setmění nahánějí turisty u jejích základů neúnavní prodáváci plechových Eiffelovek různých tvarů a velikostí. Jsou většinou ze Senegalů, a tak z nich v noci uvidíte jen ty blikající neonové náhrdelníky a náramky, které prodávají spolu s věžičkami.

V čem Paříž zaostává

Jak vyplývá z tohoto textu, Paříž má velmi mnoho předností. S trochou snahy je možné nalézt i nedostatky. Například: v Moskvě jsou bulváry pojaty ještě mohutněji. Kábul má velkorysejší cestu ke královskému paláci.

Procházka mezi mosty v Isfahánu, někdejší metropolí Íránu, je vpoledvečer přece jen působivější než procházka mezi mosty nad Seinou. Petrohrad v sobě lépe konzervuje kouzlo dob impérií. Na rozdíl od Washingtonu centrem Paříže nepobíhají veverky. Angkor Wat, někdejší metropole Kambodže, má více zeleně, neboť se nalézá v pralese.

Kavárny

V kavárnách je zakódován život Paříže. Jejich hlavním rysem je možnost povalovat se a cucat kávu či jiný nápoj velmi dlouho bez rizika, že vás bude obsluha obtěžovat. Smyslem kaváren tedy je: zevlovat, číst si, jíst, pokukovat po kolemjdoucích a vykonávat všechny ostatní činnosti pro Francouze důležité (viz výše), Jiří říká, že kavárny jsou centrem všeho.

"Třicet let Francouzi říkají, že jejich životní styl upadá. Že dopadneme jako říše římská. Něco na tom možná je. Ale je to krásné upadání!"

Paříž je středem světa

Ve vztahu k cizincům je možno nalézt naprosté názorové sblížení s Londýnem, Washingtonem, Moskvou: tak jako Angličané, Američané i Rusové jsou si Francouzi jisti, že právě oni jsou nositeli civilizace předurčenými ke spasení všech ostatních.

"Francouz je vychován v tom, že Američané jsou křováci. A to jsme jim poslali tu sochu Svobody," shrnuje věc Jiří. Po chvíli vám dojde, že věta jiného kavárenského hosta "vždyť chudáčci Angličané neumějí jíst," je myšlena zcela vážně, ale i v té "a navíc nám upálili Johanku z Arku" je obsaženo jisté procento serióznosti.

Je to skvělé město

Závěrem tohoto pojednání autor zcela odpovědně prohlašuje: Paříž je fascinující město a je obdivuhodné, jak snadno mu lze na první pohled přijít na chuť.

Zdroj: Idnes